

[Flyggaard]

hvem disse er, ja, om de så er såkaldte almennyttige selskaber. Det er urimeligt, og det kan retsforbundet ikke være med til. Trods vældig velvilje over for byfornyelse og sanering – og genhusning med for den sags skyld, hvortil der dog knytter sig nogle tekniske vanskeligheder af dimensioner – må vi nok tage nogle alvorlige forbehold over for de af regeringen fremsatte forslag, men vi vil alligevel gerne være med til at se med velvilje på disse forslag under et udvalgsarbejde.

Boligministeren (Erling Olsen):

Jeg vil gerne starte med at takke for anerkendelsen af det arbejde, boligministeriets medarbejdere har udført i forberedelsen af dette lovforslag, og jeg vil lade det gå videre.

Jeg skal dernæst takke folketetinget, fordi man fra alle partiers side har givet udtryk for, at man vil yde et stort arbejde under udvalgsbehandlingen af denne sag. Vi er netop kommet dertil nu, at vi må have folketetinget inddraget i det videre arbejde med tilrettelæggningen af byfornyelsen. Der er mange ting, der trænger til at blive drøftet og til at blive stillet over for alternativer. Det gælder på finansieringsområdet, hvor nogle var inde på det, og det gælder på en række andre områder. Vi skal gøre, hvad vi kan i boligministeriet for at give den saglige baggrund for drøftelserne, levere det materiale, vi overhovedet kan fremskaffe.

Man taler om et meget højt ambitionsniveau, men jeg tror nok, man har misforstået det lidt, hvis man har troet, at jeg ville komme her og sige: så, nu skal vi have lavet så og så meget, blot for at blæse tallene op. Når jeg kigger på omfanget af opgaven, er det egentlig med en vis grad af forfærdelse over, at det er kommet så langt, at så store dele af boligmassen er så dårlig. Så kan vi diskutere, hvis skylden er, men det mener jeg ikke er særlig frugtbar. Vi kan selvfølgelig diskutere, hvordan vi undgår, at den forslummer yderligere – og det må vi se fordomsfrit på – men dernæst må vi se, hvor meget vi kan klare i hvert enkelt år under hensyn til det arbejdskraftmæssige, til det almindelige samfundsøkonomiske og til, hvad de offentlige finanser kan bære.

Vi har altså her et vældigt problemkompleks foran os, som det er meget svært at klare i en folketingsdebat, hvor alle ordførere

har en begrænset taletid, men det kan ikke være anderledes her under førstebehandlingen. Derfor skal jeg heller ikke gå i dybden, men kun sige, at jeg glæder mig meget til udvalgsbehandlingen; jeg synes, at vi allerede i dag har fået nævnt mange synspunkter, som gør, at den i hvert fald bliver interessant.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ebba Strange):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 18.40.

Mødet udsat kl. 17.37

Mødet genoptaget kl. 18.40

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Landsarbejdsnævnets sammensætning, registeranvendelse, opkrævning af arbejdsgiverbidrag, arbejdsgiverens oplysningspligt, aldersgrænse for dagpenge m. v.).

(Lovforslag nr. L 144. Fremsat 21/2 80).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Taanquist (S):

Da vores ordfører i denne sag ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne gøre nogle bemærkninger om lovforslaget.

Vi kan tiltræde den administrative ændring, der ligger i, at arbejdsløshedsbidraget i

[Taauqvist]

fremtiden skal opkræves af statsskattedirektoratet. Vi har især hæftet os ved den forenkling, der ligger i, at arbejdsgiverne som grundlag for indbetalingen skal bruge de oplysninger, de i forvejen har til brug for indbetaling af ATP-bidrag. Der ligger altså den forenkling for dem, at de ikke længere skal lave to udregninger. Vi kan også tilslutte os de krav, der stilles til arbejdsgiverne om yderligere oplysninger vedrørende indtægter, beskæftigelsesperiode osv. Der har været fejl i udbetalingen af dagpenge, og hvis det skal undgås, må udbetalingen ske på grundlag af flere oplysninger, som kun kan indhentes hos arbejdsgiverne.

Vi kan også tilslutte os ophævelsen af 78 dages reglen, for den har givet en masse administrativt besvær. Når vi fjerner den, skaber vi i hvert fald ligestilling mellem dem, der er gået på efterløn, og dem, der fortsætter med at arbejde, indtil de bliver 67 år.

Vedrørende ændringerne i efterlønsordningen opnår vi også her en ligestilling med efterlønsmodtagerne, uanset på hvilken dato i måneden de er født; vi opnår i hvert fald, at de ikke føler, de får noget likviditetsproblem den sidste måned.

Endelig kan vi tilslutte os, at man udvider EDB-området til også at omfatte anvisning af arbejde og gennemførelse af tilsynet med arbejdsløshedskasserne. Vi har allerede set en væsentlig forbedring af ledighedsstatistikken efter indførelse af EDB, og vi kan altså tiltræde, at det nu også udvides til de andre to områder.

Vi kan i det hele taget tiltræde lovforslaget.

Brøndsted (V):

Forslaget er jo en blanding med forskellige, for ikke at sige mange, formål. De fleste er efter venstres mening forbedringer, men der er også store problemer ved et par af punkterne.

Venstre kan tiltræde, at landsarbejdsnævnet ændres som foreslået. Vi kan også tiltræde, at EDB-anvendelse finder direkte udtryk i arbejdsløshedslovens tekst. Der må ikke kunne være tvivl om, at dette hjælpemiddel kan finde anvendelse også i tilsynsvirksomheden med de statslige kasser og ved den konkrete arbejdsformidling.

I tråd med vort ønske om en korrekt administration af loven er vi også indforståede med ændringerne af § 91 om arbejdsgivererklæring om indtægt, beskæftigelsesperioder osv. Det er jo chokerende, at arbejdsministeren har kunnet oplyse om, at betydelige beløb er indhentet på forkert grundlag, fordi loven har været administreret på utilstrækkeligt omhyggelig måde.

Derimod vender venstre sig imod, at man over den lov forringer erhvervenes likviditet med et betydeligt beløb på grund af den foreslåede omlægning af opkrævningen af arbejdsgiverbidragene. I stedet for én opkrævning om året bliver der nu 12 efter forslaget. Den skønnede rentebesparelse for staten siger jo ganske klart, at der er tale om en likviditetsforringelse for erhvervene på flere hundrede millioner kroner.

Det samme gælder de nye grupper, der er omfattet af bidragene: lærlinge, medhjælpere, udenlandske besætningsmedlemmer osv.; de tages ind under bidragspligten af hensyn til teknikken i beregningen.

Venstre mener ikke, at det er opgaven at belaste erhvervene, og slet ikke i den situation, de er i i dag. Regeringen burde lytte til de kloge ord, der i disse dage lyder om at stimulere erhvervslivet. Dette forslag går i modsat retning.

Endelig skal jeg nævne den tilsyneladende lille ændring om at afskaffe dagpengeretten for personer over 67 år. Jeg underkender ikke værdien af den skønnede besparelse på ca. 40 mill. kr. ved denne ændring, men venstre mener, at dette er et indpakket forsøg på at fremme en tidligere overgang til folkepension. Det er ikke redeligt, det er ikke åbent, det er at få noget ind ad bagvejen.

Vi ved, at dette er socialdemokratiets politik, men der må også være plads for det enkelte menneskes frie valgmuligheder. Den skønnede besparelse – og mere til – kan meget hurtigt spises op, hvis flere går på folkepension som 67-årige.

Endelig må vi vel vente og se socialministeriets bebudede nedslagsregler for folkepensionister, der har biindtægter.

Det vil alt i alt sige, at vi fra venstres side har adskillige ønsker om at få bedre oplysninger om forslaget, få en udvalgsbehandling, der kan belyse, hvad der er den reelle hensigt med bestemmelserne, selv om der altså også er ting imellem, som vi kan se be-

[Brøndsted]

tydningen og værdien af. Vi går til udvalgsarbejdet for at få opklaret tingene og vil så derefter se, hvad vi synes vi i denne brogede pakke med meget godt, men også andet end godt fra havet kan gå med til.

Grethe Fenger Møller (KF):

Dette lovforslag fra arbejdsministeren indeholder mange forskellige ting, hvoraf nogle er af redaktionel art og af mindre betydning, medens andre kan få væsentlige konsekvenser.

Den vigtigste del af forslaget er vel forslaget om, at man ønsker at opkræve arbejdsgivernes bidrag til arbejdsløshedsforsikringen på en anden måde, end man gør i dag. Det fremgår af bemærkningerne, at en sådan opkrævningsform vil være en fordel for staten ud fra både administrative og økonomiske synspunkter. Ja vel, det kan man jo godt tænke sig, når man ser, at staten vil få en likviditetsmæssig fordel, som man har skønnet skulle svare til en rentefordel på ca. 60 mill. kr. om året.

Men på den anden side må man også se, at dem, det går ud over, er erhvervslivet, som for det første nu ikke skal foretage en beregning af bidraget én gang om året, men skal foretage denne beregning én gang om måneden. Dermed får erhvervslivet større byrder, mere administration, og det gælder både store og mindre erhvervsvirksomheder.

Jeg kan egentlig ikke forstå, at regeringen på et tidspunkt, hvor den synes at have forstået noget om alvoren i den økonomiske krise, og hvor den siger, at vi nu må gøre noget for også at hjælpe erhvervslivet, kommer med et forslag, som jo kun skaber mere administration og flere udgifter for erhvervslivet. Så kunne man spørge: ja men hvem har gavn af dette forslag? Er det lønmodtagerne? Nej, det er det jo sådan set ikke, for der er ikke noget, der skal ændres i bidragets størrelse, lønmodtageren kan sådan set være ligeglad, bare hun eller han får sine arbejdsløshedsdagpenge, den dag man har brug for det. Lønmodtagerne har ingen glæde af det, det går ud over erhvervslivet, og så er der altså en begrænset likviditetsmæssig fordel for staten, som jeg ikke synes kan modsvare de byrder, vi pålægger erhvervslivet.

Hvad angår forslaget om, at man skal ændre reglerne for så vidt angår efterlønnen,

kan jeg godt se, at der er noget fornuftigt i, at man gør det mere retfærdigt på denne måde. Også arbejdsministerens forslag om ændring af dagpengebetalingen, så man kun kan få dagpenge, indtil man bliver 67 år, vil vi se positivt på.

Men så er der forslaget om, at arbejdsgiveren skal komme med oplysninger om lønforhold i de tilfælde, hvor der skal foretages en satsberegning af dagpengene. Det er jo mange ting, han skal oplyse: løn, ferie osv., og det kan der egentlig være noget rigtigt i, således at vi sikrer os, at de dagpenge, der bliver udbetalt, svarer til det, folk har krav på, og at vi ikke kommer til at udbetale dagpenge af en anden størrelse. På den anden side kan man måske ikke komme uden om, at det også giver arbejdsgiverne nogle byrder, men jeg synes, at vi i udvalget ligesom skal se på, om det gode i forslaget kommer til at veje stærkere, således at det kan være rimeligt at sige, at det vil vi gerne være med til at se på.

Hvad angår forslaget om ændring i kredsen af tilforordnede i landsarbejdsnævnet, synes jeg, det virker rigtigt, at man samler det om arbejdsmarkedets parter. Vi kan også gå ind for mere databehandling. Vi synes, det er rigtigt, at vi får så god teknik omkring disse ting som muligt, således at vi kan løse problemerne.

Kort sagt er der nogle mindre ting i dette forslag, som vi kan støtte, og som vi synes er væsentlige, men vi er meget bekymrede ved, at forslaget i den grad betyder en meradministration for erhvervslivet på et tidspunkt, hvor man vil gøre noget for erhvervslivet, og det må få betydning, når vi skal bedømme lovforslaget som helhed; det kan jo være, det kommer til at se anderledes ud under udvalgsbehandlingen. Jeg mener også, der er et behov for at få kulegravet, hvad økonomien i dette forslag egentlig er, og hvor store byrder vi lægger på erhvervslivet.

Glistrup (FP):

Den nuværende arbejdsminister er ved at blive så gammel i gårde, at vi efterhånden har fundet ud af, hvad det er for nogle strenge, han har at spille på i sin taktik over for folkettingen. En af dem, som vi jo nu altså får spillet da capo her for 4.-5. gang, er, at han igennem et års tid samler sammen, hvad hans bagmænd gerne vil have ændret i ar-

[Glistrup]

bejdsløshedsunderstøttelseslovgivningen. Når han så har en snes forskellige punkter, udarbejder han et stort, samlet forslag, som han simpelt hen bare kører frem med til folketinget, og så ved han så nogenlunde, at man i arbejdsmarkedsudvalget er rare og flinke nok til ikke at gøre det, der burde være et parlaments svar på en sådan uanstændig gang bunkebryllup, for ikke at bruge værre sammenligninger, nemlig at man opdelte det i forskellige forslag og tog stilling til hvert enkelt for sig. Det sker rent faktisk ikke, og så er der tilstrækkelig mange partier, der er bløde nok i koderne til, at de trods alt siger, der alligevel er mest godt i det forslag, og så får arbejdsministeren den snes stemmer, han mangler i at have et flertal. Skulle det endelig gå galt, sætter man det op i en spids på et enkelt af de 20 punkter, og så giver ministeren sig 30 pct. og siger: nu har jeg skam ofret mig, hvorved resultatet altså bliver, at han får 19,7 punkter af sine 20 igennem. Så følger centrum-demokraterne, eller hvem det nu er, der forærer ham de stemmer, han mangler, at nu har de opnået at få en tilsyneladende ganske gevaldig sejr. De har måske også opnået forholdsvis meget på det ene punkt, de har ført forligsforhandlinger med ministeren om, men så har ministeren altså ganske tilfærdigt fået alle sine andre ting igennem. Sådan vil det nok også gå denne gang, så jeg tror, at vi stort set kan gratulere ministeren allerede her ved første behandling til, at han inden grundlovsdag såmænd også stort set har fået dette lovforslag gennemført.

Det kan selvfølgelig være lykkeligt, at man kan gratulere ministeren, men så er problemet unægtelig, om man også kan gratulere Danmark for det, og dér må vi ret beset indrømme, at fordi arbejdsministeren finder et eller andet forslag fornuftigt, er det da ikke grangiveligt sikkert, at det et tåbeligt; det kunne da også godt være – teoretisk, og i og for sig forekommer det da også i praksis – at det, som ministeren går ind for, også er noget, som gavner landet, og vi må virkelig være enige med ministeren i, at der er mange gange tyve punkter, hvor den nuværende arbejdsløshedsstøttelovgivning, som jo stammer fra en tid med en helt, helt anden struktur på arbejdsmarkedet med helt andre forhold, i allerhøjeste grad trænger til at blive gået efter og gået igennem. Et af de punkter, der er så fortvivlende ved det, er, at loven i det så-

kaldte hellige organisationsdemokratis navn indeholder så uendelig mange bemyndigelser til landsarbejdsnævn, arbejdsdirektorat, arbejdsministerium, arbejdsformidling, og hvem der nu ellers kan være tale om, og det er jo bestemt ikke blevet mindre med den slags uigennemskuelig lovgivning og bliver det heller ikke, når man gennemfører disse regler.

Der er, når vi ser på de ting, der findes i dette forslag, problemer også i det, der er blevet rost af de foregående ordførere, som dette, at man nu skal til at finde mindst 200 mill. kr., hvor der sker fejlagtige dagpengeudbetalinger, for modstykket er jo unægtelig, at vi skal forøge beskæftigelsen i Danmark med en bunke flere blanketter. Jeg kan godt se, at ministeren ikke forlanger flere oplysninger fra virksomhederne end dem, der er hjemmel til i forvejen, men der er jo unægtelig mange flere, der nu får adgang til at kræve disse oplysninger.

Så er der de problemer, som man har været inde på, nemlig at man nu skal indbetale tolv gange om året. Ministeren skriver så smukt hele vejen igennem, at det er en forenkling, når man skal indbetale tolv gange i stedet for én gang, og at det, at man får nogle flere arbejdsgivere ind i systemet, er en forenkling, altså at man ophæver nogle undtagelser i begrænsningen af, hvilke arbejdsgivere der skal indberette. Det lyder så lindt og smukt hele vejen igennem, men vi har jo unægtelig erfaring for, at man skal passe på, og derfor vil vi i fremskridtspartiet gå til udvalgsarbejdet i denne sag under devisen: stil dig ej så hellig an, for vi kender dig jo, Svendemand!

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det lovforslag, vi her behandler, viser os jo klart, at arbejdsløshed er blevet noget, man regner med at vi skal leve med måske for altid. Dette være sagt med henblik på, at vi nu skal til at opbygge et nyt EDB-system ved siden af det, vi allerede har.

I stedet for at arbejde med en beskæftigelsesplan og se at få den gjort færdig får vi nu oven i de millionbesparelser, der allerede er vedtaget af et flertal herinde i februar, nye besparelsesforslag, og det viser klart noget om, hvad man prioriterer højest.

[Lilli Gyldenkilde]

Dette lovforslag fra arbejdsministeren er, jeg kan næsten sige som sædvanlig, et sammensurium af godt og skidt. Jeg kan ikke forstå, hvorfor forslagene ikke kan fremsættes enkeltvis, selv om de handler om ændringer i samme lov. I alt fald betyder det en del for SF, fordi det ofte medfører, at gode ting, som vi synes var fornuftige, og som vi kunne stemme for, kan vi ikke stemme for, fordi de er kædet sammen med noget, der er aldeles ufornuftigt, og det skal nok også vise sig at blive resultatet af dette her.

Jeg skal sige et par ord om de enkelte punkter – først lidt positivt.

Om ændringen af opkrævningsformen af arbejdsgiverbidraget udtrykte jeg allerede ved førstebehandlingen af socialministerens forslag vedrørende opkrævning af bidrag til invalidepension, at det forekom os meget fornuftigt, at man ville lade opkrævningen foregå på den nye måde – det betyder i hvert fald nogle renteindtægter, der tilgår skatte-kassen – og princippet om at lade opkrævningen bygge på de kriterier, der bruges i ATP, er vel egentlig også fornuftigt nok.

Når det er sagt, vil jeg også sige, at det kan undre, at der ikke samtidig foreslås en forhøjelse af bidragets størrelse; ikke mindst i en tid, hvor der ledes med lys og lygte efter besparelser, ville det da være rimeligt, at arbejdsgiverne kom til at betale lidt mere af den udgift, der er forbundet med den store ledighed.

At man ændrer ordet »ulovlig« til »overenskomststridig« i lovgivningen, finder vi udmærket, idet vi jo ved, at der er en meget stor forskel på disse ord, og at »overenskomststridig« er det rette ord i denne forbindelse.

At landsarbejdsnævnets sammensætning ændres, kan vi ikke umiddelbart have noget imod, og vi synes, det er udmærket, at der bliver mulighed for at tilkalde særligt sagkyndige. At arbejdsdirektøren får den kompetence, arbejdsministeren hidtil har haft vedrørende private anvisninger osv., anser vi egentlig for en stadfæstelse af gældende praksis, men vi vil gerne se lidt nærmere på det i udvalget. Samtidig vil jeg sige, at det indebærer ikke, at vi dermed godkender vikarbureauerne – det er jo bl. a. dem, dette omhandler. Tværtimod ønsker vi dem nedlagt, da de sagtens kan undværes, og vi anser

fagforeningerne for de rette til at overtage vikarbureauernes anvisning.

At efterlønsmodtagerne får efterløn måneden ud i den måned, hvori de bliver 67 og dermed går på almindelig folkepension, kan vi naturligvis støtte, men så er det også ved at være slut med det forholdsvis positive.

At man nu vil fjerne den regel, der populært kaldes 78 dages reglen, for folk, der skal gå på folkepension, kan vi ikke medvirke til. Her ligger en klar forringelse for de ældre, der fastholder at arbejde så længe som muligt. I forslaget kaldes det at ligestille dem, der går fra efterløn til pension, med dem, der går fra arbejde til pension, men man glemmer, at der er nogle, der går fra ledighed, dvs. fra understøttelse, til en lav pension, og understøttelsen kan endda have været en hel del lavere end efterlønnen. Efter vores mening tvinges ældre i højere grad end i dag dermed til at gå på pension. Det finder vi ikke er rimeligt.

At de nu i A-kasserne skal til at indhente attester fra arbejdsgiverne på, hvad de ledige har tjent i den periode, der ligger lige før ledigheden, lyder umiddelbart fornuftigt, hvis det ikke var sådan, at vi i forvejen ved, at der er vrøvl og langsommelighed med de attester, arbejdsgiverne i dag skal udfærdige. Det ved vi at der er fra vore folk ude i A-kasserne, og det er 26 ugers attesterne, jeg her taler om. A-kassernes folk frygter simpelt hen, at ledige vil komme i den situation, at de ikke kan få deres understøttelse, fordi attesterne ikke kommer hurtigt nok ind. Når dertil lægges, at der i dette forslag også står, at det for fremtiden ikke kun skal være for de sidste 4–5 uger, der skal dokumenteres, men at det skal være for 13 uger, bliver det jo helt grelt, for det første af de grunde, jeg allerede har omtalt, men sandelig også fordi det betyder, at en del ledige vil få en lavere dækning end hidtil.

Nu skal vi jo huske, at de, der rammes af dette forslag, er dem, der ikke når op på maksimumsunderstøttelsen, for dem kan der jo ikke ske noget. Nej, det er alle dem, der ligger under den højeste sats, dem, der har de dårligste lønninger, der skal spares penge på. Det er dem, der i forvejen via et sygt decemberforlig har fået frataget dyrtidsportionerne, dem, der er blevet sparet mange millioner kroner på i februar. Ved at udvide til 13 uger rammer man altså igen denne svage

[Lilli Gyldenkilde]

gruppe, der hidtil er sparet rigeligt på, og det kan vi ikke medvirke til i SF. Vi undrer os over, at socialdemokraterne kan, men det kan jo være, de ikke er blevet spurgt.

Til sidst vil jeg sige: nu skal der så igen bruges penge på nyt EDB-udstyr til at klare anvisningsstatistik og beregninger. Så må man næsten spørge: var det ikke på tide, at man indså, at det er den forkerte vej, man går? Der opbygges et kæmpeapparat til at tage sig af disse ledighedsproblemer. Hvis man nu stolede lidt mere på de folk, der sidder ude i A-kasserne, og så brugte pengene til at sætte noget fornuftig uddannelse og noget fornuftig beskæftigelse i gang, kom det sikkert til at se lidt bedre ud.

Som sagt er der gode ting i dette forslag, men der er også nogle fæle ting, der gør, at SF højst sandsynligt ikke kan medvirke ved forslagslets gennemførelse.

Bolvig (RV):

Jeg kan forhåbentlig glæde hr. Glistrup med, at han nu og da kan spå, idet det radikale venstre i det store og hele kan acceptere det foreliggende lovforslag. Vi er særdeles tilfredse med, at retten til efterløn forlænges til det øjeblik, den første folkepensionsudbetaling finder sted, ligesom vi kan godkende, at retten til dagpenge bortfalder ved det fyldte 67. år.

Jeg tror som ministeren, at landsarbejdsnævnet vil kunne fungere bedre og mere fleksibelt med tilkaldelse af særligt sagkyndige. Flere og flere områder vil i fremtiden blive inddraget i bestræbelserne for at bekæmpe ledigheden, hvorfor den foreslåede ændring er et gode.

Der hersker ikke tvivl om, at vi takket være EDB i dag har en langt bedre arbejdsmarkedsstatistik end tidligere, og at vi kan styrke såvel anvisning som tilsyn med arbejdsløshedskasserne ved at overgå til databehandling. Den rette mand eller kvinde til det rette job vil lettere kunne findes. Jeg kan alligevel ikke lade være med at give udtryk for ængstelse over, at vi i stadigt stigende omfang katalogiseres og registreres. Hver gang vi accepterer EDB-registre på grund af de indlysende fordele, gør vi menneskene lidt mere nøgne og lidt mere udsatte.

Ministerens hævder frejdigt, at den foreslåede ændrede opkrævning af arbejdsgiverbi-

draget er en administrativ lettelse for de plagede arbejdsgivere. Er det nu sikkert? Og ville det ikke være rigtigt at understrege, at det er staten, som hjemtager fordele og gevinster, nemlig på ca. 180 mill. kr.? Mon ikke arbejdsgiverne ville foretrække den nuværende ordning? Jeg tror ikke, ministeren ligefrem bliver bedre venner med de herrer i Vester Voldgade på grund af dette forslag.

Jeg har ikke hermed sagt, at det radikale venstre er modstander af forslaget, og jeg ser frem til en uddybning af oplysningerne om, at staten vil få en merindtægt på 120 mill. kr. takket være den ændrede opkrævningsmetode og de forbedrede kontrolmuligheder.

Fru Grethe Fenger Møller og hr. Brøndsted har naturligvis ret i, at erhvervslivet skal stimuleres, men ikke nødvendigvis på denne kunstige måde. Vi må bestræbe os på at forhindre misbrug, naturligvis, hvorfor vi stiller os uvillige over for ministerens ønske om at forhindre fejludbetalinger af dagpenge. Ministeren foreslår arbejdsgivererklæringer i alle de tilfælde, hvor der skal foretages beregninger af dagpengesatser. Kunne man ikke gøre det samme ved at forlange, at den enkelte i stedet skulle fremvise de sidste 13 ugers lønsedler? Og apropos arbejdsgivererklæringer: så vidt mig bekendt er der ikke udsendt et cirkulære om de såkaldte frigørelsessattester i forbindelse med den lovændring, vi gennemførte lige før sommerferien sidste år. Vil vi mon opleve den samme træghed i det her omhandlede spørgsmål, hvor arbejdsdirektoren skal fastsætte de nærmere regler og bestemmelser?

Bollmann (CD):

Da vores ordfører i denne sag ikke kan være til stede, skal jeg komme med et par enkelte bemærkninger.

Som det fremgår af teksten, indeholder forslaget en række enkeltheder, som ikke alle kan modtages med lige stor begejstring af CD, men der er en del forbedringer, som vi kan acceptere. Det gælder spørgsmålet om anvendelse af EDB i forbindelse med statistikken, det gælder ændringen om arbejdsgivererklæringen i den foreslåede § 91, hvori jo ligger en erkendelse fra ministeren om urigtige udbetalinger, og det gælder spørgsmålet om landsarbejdsnævnets sammensætning. CD kan derimod ikke gå ind for at tappe

[Bollmann]

erhvervslivet yderligere for likviditet ved at flytte opkrævningen over til skattevæsenet. Det fremgår, at likviditetsstramningen kommer til at koste erhvervslivet 60 mill. kr. årligt, og samtidig koster det også ekstra arbejde i administration.

Jeg må sige, at spørgsmålet om overgang fra efterløn til folkepension har givet os anledning til en del skepsis. Vi kan se af bemærkningerne, at der i denne anledning spares 35-40 mill. kr. om året, men derudover vil vi gerne se nærmere på, hvad der egentlig ligger i denne del af forslaget, under udvalgsbehandlingen. Uanset hr. Glistrups meget venlige bemærkninger vil CD ikke love ministeren, at vi vil stemme for forslaget, men vi håber, at vi kan overbevise ministeren om, at der findes ting, der bør fjernes fra forslaget forinden den endelige vedtagelse.

Tyroll (VS):

Også jeg skal beklage, at der som sædvanlig er en sammenblanding af godt og skidt i forslaget, men som regel bliver vi jo ikke taget med på råd, når disse lovforslag skal udformes. Det ville ellers være meget rart, men det er der vel også andre der gerne ville.

Men først omkring opkrævningsformen for arbejdsgivernes bidrag til arbejdsløshedsforsikring. Herom vil jeg sådan set sige, at vi finder da, det er en udmærket løsning, der her anvises. Vi kan ikke umiddelbart påvise en løsning, der ville være bedre, så opkrævningen over kildeskattedirektoratet samtidig med kildeskatten kan vi da tilslutte os. Det synes vi faktisk er en udmærket foranstaltning.

Et punkt, som også er udmærket, endda ganske udmærket, er bestræbelserne på at fylde det hul ud, der har kunnet opstå mellem udbetaling af efterløn og pension.

Men så tror jeg også stort set, jeg må sige, at det er slut med, hvad vi kan se af positive ting i dette forslag.

Når det drejer sig om at fratage ældre over 67 år retten til at modtage dagpenge, synes vi selvfølgelig, at det er et led i de bestræbelser, man har udfoldet fra socialdemokratiets side for at presse de ældre ud af arbejdsmarkedet. Den ændring af beskæftigelsessituationen er jo ikke nogen reel ændring, men et spørgsmål om at presse de ældre ud. Vi havde da gerne set, at man, samtidig med

at man lavede den slags ordninger her, havde taget skridt til at gennemføre nogle tanker i retning af dem, som VS har lagt frem i sit pensionsreformforslag, og som ville have betydet, at det var muligt at få en væsentlig bedre ydelse, når man fylder 67 år, end man får i øjeblikket; som det ligger nu, er der jo en meget svær overgang fra efterlønsordningen til pensionsordningen og i det hele taget ved overgangen til pensionsordningen. Vi synes derfor nok, at det havde været rimeligt, om man i stedet for havde forbedret mulighederne for de ældre over 67 år. Det er jo sådan, at det i høj grad kun er de bedre stillede, der har en mulighed for langsom nedtrapning af deres arbejdsindsats. De har bedre muligheder for at betale sig fra det, de har bedre muligheder for at tilrettelægge deres arbejde, da de er selvstændige og selv kan regulere det, så deres forhold bliver der ikke ændret ved. Men klassesamfundet fornægter sig selvfølgelig heller ikke på dette område.

Så ser vi igen en række bestræbelser på at lave kontrolfunktioner i forhold til de arbejdsløse. Der har været tale om en masse forsøg på hetzmageri fra de borgerliges side, paradosrapporter har været søgt anvendt osv. Vi må alt i alt sige, at socialdemokratiet ikke har ligget på den lade side, når det drejer sig om at give anledning til at iværksætte og fastholde sådanne hetzkampanjer. Vi har jo bemærket, at der er ikke mindre end 4 punkter, hvori man foreslår en fornyet mulighed for kontrol over for de arbejdsløse og dermed en mistænkeliggørelse af de arbejdsløse. Der er forsøgene på en effektivisering af indberetninger i forbindelse med anvisning af arbejde. Der er her tale om, at man vil frafalde den indberetning, der har fundet sted i forbindelse med henvisning til samtale, og det er klart, at vi ser det som led i, at man tilsvarende vil forsøge at forstærke kontrollen i de tilfælde, hvor der er foretaget anvisning, og hvor det som bekendt kun er arbejdsgiverne, der har mulighed for at afvise ansættelsen, hvorimod der ikke er en tilsvarende mulighed for lønarbejderne. Men det er jo igen klassesamfundet, der gør sig gældende på dette punkt.

Så er der reglerne om, at tilbagebetaling af dagpenge eller efterløn skærpes, og det er igen en kontrolforanstaltning over for lønarbejderne.

[Tyrol]

Så er der den udvidede adgang til at indhente oplysninger om A-kassemedlemmerne, således at også arbejdsformidlingskontoret eller arbejdsløshedskassen kan indhente oplysninger, og der er nok ingen tvivl om, at man også i den forbindelse vil føre et tilsyn med arbejdsløshedskassernes aktiviteter, om de har indhentet de fornødne oplysninger, som de så har fået mulighed for. Også her forventer vi altså en skærpelse af kontrollen med lønarbejderne.

Endelig skabes der lovdækning for oprettelse af et register, der føres ved hjælp af EDB og danner grundlag dels for arbejdsformidlingen, dels for et skærpet tilsyn med de statsanerkendte arbejdsløshedskasser, som vi ser som endnu et led i i højere og højere grad at statsliggøre disse arbejdsløshedskasser, som vi altså snarere finder burde være noget, der er tilknyttet fagbevægelsen og med en større grad af suverænitet end denne statsliggørelse med alle de forordninger, der efterhånden indføres på dette område.

Disse ting så vi altså gerne taget ud af forslaget, ligesom vi gerne så, at man gik bort fra de classesamarbejdsløsninger, der ligger i landsarbejdsnævnet, hvis placering man vil styrke i arbejdsmarkedspolitikken, dette trepartsorgan med dets forhandlinger og samarbejde med arbejdsgiverparten, som vi ikke finder arbejderklassen har nogen interesse i at samarbejde med.

Flygaard (DR):

Retsforbundet har ikke på forhånd de store indvendinger af principiel natur over for dette lovforslag, men vi må dog tage forbehold over for forslaget under hensyntagen til, at udvalgsarbejdet kan afsløre uhensigtsmæssigheder. På nuværende tidspunkt har vi for så vidt kun det tekniske ændringsforslag, at vi vil foretrække færre og større indbetalinger for at spare administration for alle parter.

Jeg vil i øvrigt gerne komme med den bemærkning, at vel kan man anse det under én synsvinkel for at være uhensigtsmæssigt, at man remser sådan 20 punkter op, men hvis det enkelte parti er utilfreds med et eller flere af punkterne, har man altså muligheden for at stille ændringsforslag og prøve på at trænge igennem med sit synspunkt, og så måtte man vel også ud fra en almindelig an-

erkendelse af flertalssynspunktet kunne anerkende lovforslaget i dets helhed, når vi når til slutningen af behandlingen.

Med disse bemærkninger skal jeg i øvrigt tilsige velvillig behandling.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Man kan ikke sige, at ordførerne, bortset fra den sidste ordfører, har udtrykt nogen særlig taknemmelighed over den rationalisering, der ligger i fremgangsmåden i forbindelse med fremsættelsen af dette lovforslag. Fremfor at behandle 20 enkeltforslag er der her sket en fornuftig samling af en række mindre ændringer i arbejdsløshedslovgivningen, efter at forslagene har været drøftet nøje igennem med lønmodtagernes organisationer, arbejdsløshedskasserne og arbejdsgiverne. Man foretrækker altså fra de fleste partiers side at gennemføre 20 forskellige førstebehandlinger selv om de mindste enkeltheder. Jeg må sige, at det er ikke regeringens eller min opfattelse. Jeg tror, der ligger en fornuftig samling af tanker her.

Det betyder selvfølgelig også, at der kommer en nuanceret vurdering frem fra partiernes side. Det synes jeg er helt naturligt, og vi er fra regeringens side naturligvis parat til at forhandle de enkelte spørgsmål nærmere i udvalget.

Jeg skal sige til hr. Brøndsted først – jeg siger selvfølgelig tak for alle de pæne ting, der blev sagt – at han har misforstået forslaget om 78 dages reglens ophævelse for dem over 67 år eller i hvert fald dets sigte. Jeg tror, hr. Brøndsted sagde, at han vidste godt, det var socialdemokratiets opfattelse, at folk skulle jages ud af arbejdsmarkedet, og det forslag, der her er fremsat fra min side, var altså et led i denne ikke særlig tiltalende strategi. Jeg kan sige til hr. Brøndsted, at vi ikke har et sådant ønske. Det, vi derimod har et ønske om, er at undgå, i en tid hvor vi skal holde igen med de offentlige udgifter, enhver situation, hvor der foreligger dobbelt forsørgelse, i denne sammenhæng måske ligefrem tredobbelt forsørgelse, nemlig såvel arbejdsindtægt som pensionsindtægt og arbejdsløshedsdagpenge inden for et år. En sådan tredobbelt forsørgelse har vi måske råd til i bedre tider end dem, vi har i øjeblikket, men i en situation, hvor samfundet skal holde igen på de offentlige udgifter, synes

[Arbejdsministeren]

jeg i høj grad, man skal prøve at undgå situationer med en sådan dobbelt forsørgelse.

I sammenligning med venstres tanker om forringelse og ødelæggelse af arbejdsløshedsforsikring og efterlønsordning synes jeg, at der her er tale om et meget gennemtænkt, et meget afbalanceret og menneskeligt set meget fornuftigt forslag. Folk over 67 år kan fortsætte med at arbejde som hidtil, og de kan oppebære deres folkepensions grundbeløb som hidtil; de kan bare ikke også oveni oppebære arbejdsløshedsdagpenge. I øvrigt har 78 dages reglen jo i en lang række situationer, hvad der også har været kendt, været administreret sådan, at dagpengene simpelt hen blev udbetalt til folk, selv om de blev 67 år, som en kulant ydelse fra arbejdsløsheds-kassens side, og da synes jeg nok, at det i en situation, hvor vi skal holde igen på de offentlige udgifter, var værd at overveje at afskaffe dette.

Jeg skal sige til fru Lilli Gyldenkilde, at dette forslag som de øvrige forslag selvfølgelig nøje har været gennemdrøftet med Arbejdsløshedskassernes Samvirke, og at lønmodtagerorganisationerne støtter dette forslag, som jeg her har refereret.

Hvad angår omlægningen af opkrævnin-gen af arbejdsgiverbidraget, er der jo tale om beløb, som arbejdsgiverne efter lovgivningen skal betale ind til samfundet. Her har man i dag en indirekte, besværlig og ineffektiv opkrævningsform, der betyder, at den lovydige, pligtopfyldende arbejdsgiver betaler det fulde beløb, mens mindre lovydige arbejdsgivere betaler et mindre beløb ind, end de er pligtige til, og ud fra princippet om at få en effektiv opkrævning og administration af rigets love er dette forslag altså blevet fremsat. Jeg synes i høj grad også, det er et fornuftigt forslag at tage med i en situation, hvor det gælder om at styrke det offentlige indtjening.

Jeg skal over for fru Grethe Fenger Møller alene henvise til mine bemærkninger omkring opkrævningsændringen, altså de bemærkninger, jeg netop har gjort til hr. Brøndsted, men jeg håber i øvrigt, at vi må kunne samarbejde fornuftigt i udvalget.

Jeg skal i øvrigt sige, at arbejdsmarkedets parter i princippet, hvad jeg ved vil interessere fru Grethe Fenger Møller, har givet tilslutning til lovforslaget i dets helhed, selv om jeg må indrømme, at arbejdsgiverne selvfølgelig

er noget betænkelige ved den rentefordel, man mister, idet man ikke får den samme mulighed som hidtil for at administrere andre menneskers penge i så lang en periode, som man hidtil har haft mulighed for det.

Jeg takker hr. Glistrup for den instruktive beskrivelse af en meget raffineret taktik og strategi, som hr. Glistrup mener jeg er i besiddelse af. Jeg må skuffe hr. Glistrup og sige, at jeg tror ikke, jeg har så gennemtænkte taktiske overvejelser eller strategiske intentioner; tværtimod er der alene tale om en fornuftig justering af lovgivningen, som har været udarbejdet i et samarbejde med arbejdsmarkedets parter, og som jeg håber vi vil få tilslutning til her i folketinget. I øvrigt var hr. Glistrup meget mild i mødet, og det vil jeg også være, selv om man måske altid har grund til at være lidt betænkelig, hvis hr. Glistrup ikke angriber alt, hvad man foreslår. Jeg forstod, at hr. Glistrup havde den samme betænkelighed, så vi kan jo være fælles om betænkeligheden i situationen.

Fru Lilli Gyldenkilde mener jeg gør sig skyldig i en række misforståelser.

For det første er der misforståelsen om, at indførelsen af EDB i arbejdsformidlingen er udtryk for, at vi nu accepterer, at arbejdsløsheden er et permanent fænomen. Dertil vil jeg gerne sige, at det ikke er af hensyn til den akutte arbejdsløshedssituation, der skal indføres mere moderne metoder i arbejdsformidlingen; det er for at få vores arbejdsmarked til at fungere mere hensigtsmæssigt både i de arbejdssøgendes og i arbejdsgivernes interesse. Det, der alene er tale om, er, at man sparer arbejdsformidlerne for en masse administration med hensyn til manuelt at sidde og rode hundredvis og atter hundredvis af kort igennem; de får nu mulighed for hurtigt at finde frem til en oversigt over ledige job og ledige medlemmer med de kvalifikationer, der skal til for at klare disse job. Det er meningen, at de skærmterminaler, vi taler om her, skal stå mellem den arbejdssøgende og arbejdsformidleren, sådan at den arbejdssøgende har mulighed for at følge nøjagtigt, hvad der kommer op på skærmen, og følge med i hele processen, sådan at også den arbejdssøgende får et hurtigt og effektivt overblik over, hvilke ledige arbejdstilbud der er på arbejdsmarkedet. Dette menneskevenlige og effektiviserende system har vi interesse i, hvad enten vi har arbejdsløshed eller ikke.

[Arbejdsministeren]

Jeg tænker mig dette system introduceret først og fremmest i det storkøbenhavnske område. Jeg kan sige, at med de gammeldags metoder, der i dag anvendes, og som er et virkelig kompliceret, manuelt tungt virkende system, er det et større mirakel, at det rigtige menneske bliver placeret i det rigtige job, end det er at finde den noksom omtalte synål i en høstak. Det er et mirakel, hvis det lykkes i dette store, uoverskuelige arbejdsmarked at finde det rigtige menneske til det rigtige job med gammeldags manuelle metoder. Det, vi ønsker, er moderne menneskevenlige metoder, som den arbejdssøgende, hans eller hendes organisation og arbejdsformidlerne har fuld adgang til.

Så skal jeg sige om fru Lilli Gyldenkildes, mener jeg, anden misforståelse, at når vi ønsker at få arbejdsgivererklæringer vedrørende hidtidige indtjeningsforhold, på samme måde som man jo bruger lønsedler i forbindelse med beskatningen, hænger det ikke sammen med et ønske om at forringe de lediges vilkår, som fru Lilli Gyldenkilde nævnte, men det hænger sammen med, at vi finder det uacceptabelt, at nogle arbejdsløse får udbetalt for meget og en meget stor gruppe får udbetalt for lidt. Jeg tror, at det er et almindeligt synspunkt i den danske befolkning og blandt danske lønmodtagere, at man ønsker sin ret, man ønsker lige netop det, man er berettiget til at få udbetalt, hverken mere eller mindre, og det er det, der ligger i forslaget. Der ligger altså ikke en forfølgelse af de arbejdsløse, tværtimod ligger der en effektivisering.

Jeg har forstået, at hr. Brøndsted var meget chokeret over, at tallet for fejludbetalinger fra arbejdsløhedskasser er så stort, altså henholdsvis for meget og for lidt, og jeg må medgive hr. Brøndsted, at disse tal selvfølgelig har givet anledning til overvejelser om dette forslag, som jeg tror vil løse den væsentlige del af problemet. Men sammenlignet med anden lovgivning, der omfatter 10 mia kr., mener jeg nu, at fejlprocenten er meget lille i det nuværende system, og den kan blive mindre. Tænk, hvis der var en lige så ringe fejlmargen i hele vores skattelovgivning, som jo omfatter milliarder og atter milliarder af kroner, som der er tale om i arbejdsløshedsforsikringen, så tror jeg, at både hr. Brøndsted og jeg kunne spare os mange

overvejelser vedrørende den økonomiske situation herhjemme.

Med hensyn til hr. Bolvigs indlæg vil jeg sige, at vi er selvfølgelig interesseret i at fortsætte det gode samarbejde med det radikale venstre omkring løsningen af disse praktiske problemer, der ligger i lovforslaget, selv om jeg ikke kan anerkende hr. Bolvigs karakteristik af formålet med indførelse af EDB i arbejdsformidlingen. Jeg tror tværtimod, at det er til fordel for ikke mindst de store arbejdsmarkeder, at man kan benytte moderne metoder.

Jeg mener til trods for hr. Bollmanns indlæg at kunne konstatere, at der stadig væk er håb om, at centrum-demokraterne og vi kan fortsætte et hidtil meget positivt samarbejde omkring løsningen af konkrete arbejdsmarkedsproblemer.

Hr. Tyroll siger, at dette forslag som så mange af mine øvrige forslag indeholder både godt og skidt. Jeg tror, det er første gang, venstresocialisterne har ment at finde noget godt i et forslag fra min side, men jeg kvitter selvfølgelig gerne for de pæne ting, der er blevet sagt. De negative ting kan jeg ikke anerkende. Jeg mener, at de forslag, der er stillet, er til fordel for de arbejdssøgende. Der sker en større grad af retfærdighed, der sker en større grad af styrkelse af arbejdsmarkedets funktion, og det mener jeg er til fordel for de arbejdssøgende i samfundet.

Endelig skal jeg takke hr. Flygaard for det meget positive indlæg.

Lilli Gyldenkilde (SF):

For det første bliver jeg nødt til at komme med den bemærkning til arbejdsministeren, at jeg ikke på nogen måde har talt om forfølgelse af de arbejdsledige. Hvis det er sådan noget, ministeren går og tænker på, skal jeg da ikke sige mere til det, men jeg har i hvert fald ikke sagt disse ting. Det, jeg har sagt, er, at man nu igen sparer på nogle grupper, som der i forvejen er sparet rigeligt på. Men det kan vi jo vende tilbage til.

Det, der kalder mig herop, er, at ministeren så smukt står og taler om EDBs velsigelser, og jeg kan godt forstå det set ud fra den synsvinkel, at nu skal vi fremover lade alt dette foregå via arbejdsformidlingen. Men når man har det synspunkt, som vi har i SF, at vil man have en ordentlig arbejdsanvis-

[Lilli Gyldenkilde]

ning, skal man lade fagforeningerne tage sig af den, er det klart, at vi synes, det er unødvendigt, at man indfører ny EDB-teknik. Lad dog anvisningen komme tilbage til de mennesker, der har forstand på det og overblik over det, fordi det er deres egne medlemmer. Det var det rimeligste at gøre, men det er ikke det, der ligger for, og derfor taler vi selvfølgelig imod det. Dette behøver jo ikke at betyde og skal ikke betyde, at arbejdsformidlingen totalt skal nedlægges. Der vil stadig væk være opgaver, som arbejdsformidlingen skal tage sig af, men at udstyre alle arbejdsformidlingskontorer med dette smukke system, for at man ikke skal sidde og kigge i et kartotek, er vistnok lidt utopisk, for det ville jo blive ganske mange penge, man skulle bruge til EDB, hvis samtlige arbejdsformidlingskontorer skulle udstyres med denne teknik. Så jeg er da glad for, at vi fik de bemærkninger med, at det i første omgang skulle ske i København. Men hvorom alting er, er vi altså modstandere af det. Lad os nu kigge nærmere på det i udvalget.

Jeg mener stadig væk, at der er tale om, at der helt klart ligger nogle besparelser, fordi man nu skal til at beregne på baggrund af 13 uger, hvor man hidtil har beregnet på baggrund af 4 uger, og det fremgår meget klart af bemærkningerne til lovforslaget, at der ikke er tale om nogen misforståelse.

Bolvig (RV).

Ministeren kunne ikke forstå, at jeg havde noget imod indførelsen af EDB-teknikken. Jeg tror nu nok, det var, fordi ministeren havde en utvivlsomt charmerende samtale med fru Lilli Gyldenkilde og derfor ikke hørte, hvad jeg sagde, så med formandens tilladelse vil jeg lige kort gentage det.

Der hersker ikke tvivl om, at vi takket være EDB i dag har langt bedre arbejdsmarkedsstatistik end tidligere. Det var positivt. Og at vi kan styrke såvel anvisning som tilsyn med arbejdsløshedskasserne ved at overgå til databehandling. Det var vist heller ikke særlig negativt. Den rette mand eller den rette kvinde til det rette job vil lettere kunne findes. Men jeg kan alligevel ikke lade være med principielt at give udtryk for ængstelse over, at vi i stadig stigende omfang katalogiseres og registreres. Hver gang vi accepterer et EDB-register på grund af de indlysende

fordele, som altid vil foreligge, gør vi menneskerne lidt mere nøgne og lidt mere udsatte.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ebba Strange):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Der er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension. (Om fondsanbringelse).

(Lovforslag nr. L 135. Fremsat 19/2 80).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Taanquist (S):

Lovforslaget opfylder de tilsagn, arbejdsministeren gav under anden behandling af loven om Lønmodtagernes Dyrtidsfond om begrænsninger i anbringelse af ATP-fondens midler i aktier. Herved bringes loven om Arbejdsmarkedets Tillægspension også i overensstemmelse med nævnte lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Vi kan tilslutte os forslaget.

Brøndsted (V):

Ministeren skriver i sin fremsættelse, at nærværende lovforslag tager sigte på at opfylde det tilsagn, der er givet – jeg ved ikke hvor, af hvem, hvornår eller hvor mange – i december måned i forbindelse med behandlingen af lovgivningen om Lønmodtagernes Dyrtidsfond og ATP-loven.

Hermed vil jeg kun antyde, at her ligger der altså et lovforslag, der bygger på nogle aftaler, der sikkert er gode nok og helt i orden, og der er da også visse positive tenden-